

Zuzana Pospíšilová

DO TŘETICE

ilustrovala Eva Chupíková

Do třetice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Zuzana Pospíšilová
Do třetice – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Zuzana Pospíšilová

DO TŘETICE

Obsah

Holky a kluci

- Pod vrbou...8
- Píšťalka...13
- Byla to víla?...18
- Vejce...22
- Tajemná zahrada...27
- Strašidelný dům...32
- Kniha přání...36

Maminky a tatínkové

- Zachráněný dům...42
- Jak z pekla ven...47
- Ztracený kamínek...52
- Báječný výlet...56
- Opačně to nejde!...62
- Nevěsta...66
- To se musí vyzkoušet!...70

Babičky a dědečkové

- Přestěhovaný rybník...76
- Dědečku, vyprávěj!...81
- Uzdravení...85
- Záchrana...90
- Za babičkou!...95
- Potrestání lupiči...101
- Babiččino zapomínání...107

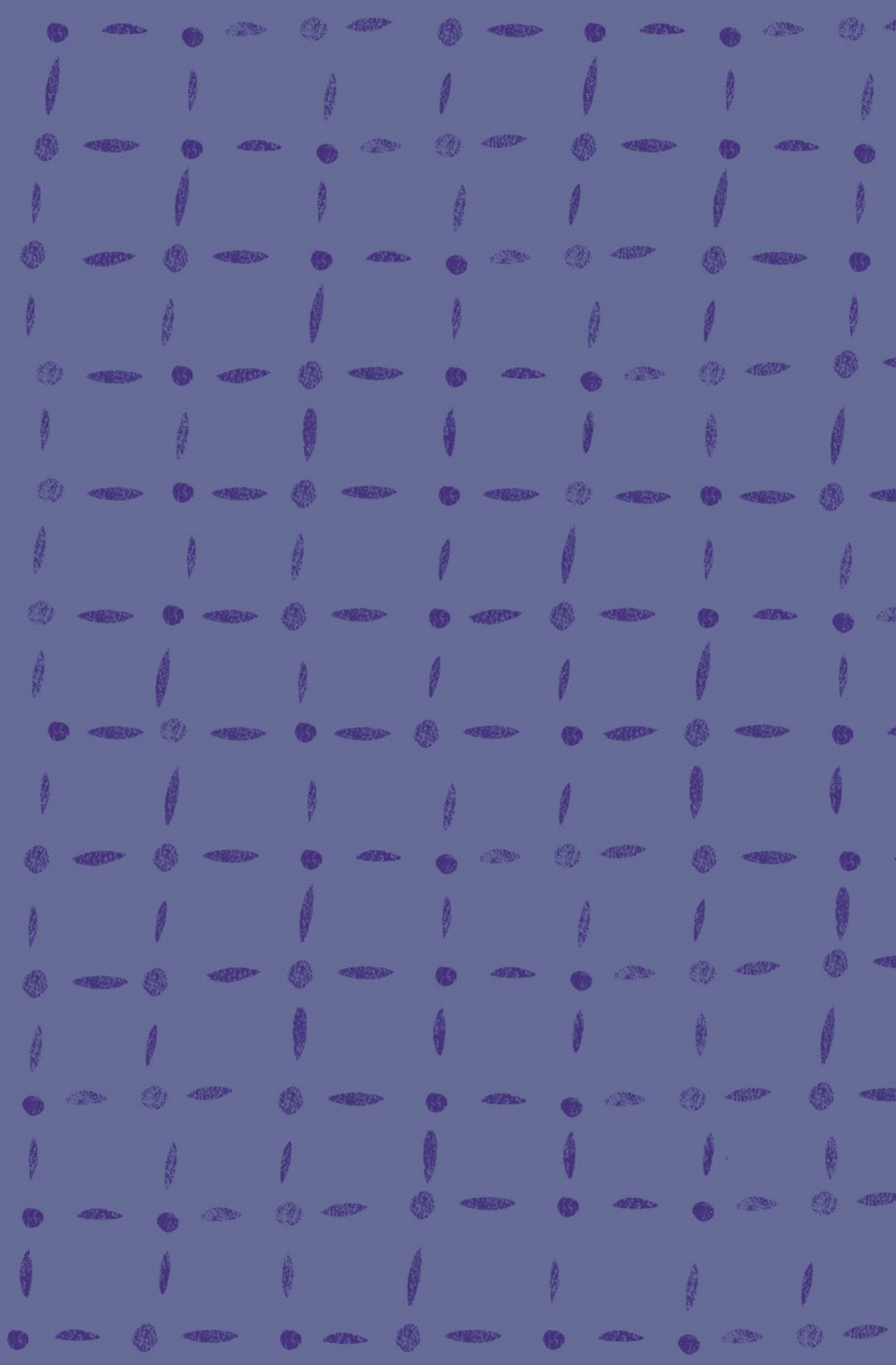
Zuzana Pospíšilová

DO TŘETICE

Ilustrovala Eva Chupíková

Albatros

Holky a kluci

Pod vrbou

„Nezapomeň si svačinu! Nebuď tam dlouho!“ udílela rady maminka.

Jakub jen přikyvoval a do batůžku si balil potřebné věci. Háčky, třpytky, pruty a suchý chleba. Ten nebyl na svačinu pro něj, ale pro ryby. Kuba byl totiž vášnivý rybář. Dědeček ho jednou vzal s sebou na ryby a od té doby se Kuba do rybaření zamiloval. O rybách věděl úplně všechno. V deseti letech získal

rybářský lístek, a od dvanácti mohl na ryby chodit i sám. Domů ale nikdy rybu nedonesl. Měl ryby tak rád, že je nechtěl zabíjet a jíst. Vždycky rybu chytil, dobře si ji prohlédl, změřil, zvážil, a pak ji zase pustil zpátky do rybníka. Vedl si pečlivé záznamy, a tak, když nějakou rybu chytil podruhé, už věděl, která to je. Rybám totiž dával i jména. Jeho nejoblíbenější místo bylo hned vedle staré vrby. Tam ryby braly nejvíc. Občas to tam ale působilo i trochu strašidelně. Voda tam šplouchala, jako kdyby tam žil přinejmenším obrovský sumec.

Nebyl to sumec. Byl to vodník, který v rybníce bydlel. Přímo pod vrbou. Přes den se ale moc neukazoval. Jen večer občas vylezl na vrbu, pozoroval odraz měsíce na vodní hladině a přitom přemýšlel. O rybách, o rybníce a o životě v něm. Rybáře v lásce neměl, jen Jakuba. Věděl, že ryby obdivuje a neodnáší je pryč. Proto mu je dokonce tajně dohazoval a pak po očku pozoroval, jak se ze svého úlovku raduje.

„Tak co, mladej, berou?“ zeptal se nějaký rybář, když viděl, že Kuba právě ulovil velikého kapra.

„Berou,“ odpověděl Kuba s úsměvem. Když si kapra zvážil a změřil, pomazlil se s ním a pak ho pustil zpátky do vody.

„Co to děláš?“ zeptal se nevěřičně rybář a měl sto chutí se vrhnout do vody, aby kapra znovu vylovil. Naštěstí si včas

uvědomil, že holýma rukama to asi nepůjde, a posadil se vedle Jakuba.

„Nebude ti vadit, když tu budu chytat taky? Na druhém břehu nějak neberou.“

Kubovi to nevadilo. Tiše seděli vedle sebe, zírali na hladinu a čekali, až se vlasec napne a splávek potopí pod hladinu. Marně. Do večera už žádná ryba nezabrala. Rybář si našťavaně sbalil svůj prut a chystal se odejít. V tom samém okamžiku se Kubův splávek ponořil a okolo něj se hladina zčeřila. Rychle popadl prut a zběsile točil navijákem. Ryba se pomalu blížila. Už z dálky bylo jasné, že je to jeho největší úlovek.

Rybář se zastavil a nechápavě na kluka hleděl. Byl zvědavý, co ulovil. Když sám nic nechytíl, přál si, aby to bylo třeba staré křeslo nebo něco takového. Byla to ovšem štika, jakou ještě nikdy neviděl. Chtěl se na ni vrhnout, aby ji tomu hloupému

klukovi vzal, ale najednou se pod ním začala země propadat. Byl uvězněný v bažině. Plácal se v blátě, zatímco si Kuba zapisoval míru a váhu svého rekordního úlovku. Rybáři se podařilo dostat z bažiny dřív, než Kuba štika vypustil zpátky. Vrhnu se k němu, aby ji ukořistil pro sebe, ale vtom ho omotaly šlahouny nějakých vodních řas. Vyprostil se z nich, až když byla štika zpátky ve vodě.

Kuba kromě rybářova klení zaslechl i tichý smích. Koutkem oka zahlédl vodníka, který se ponořil do vody hned pod vrbou.

Druhého dne si rybář přivedl posily. Kuba netušil nic zlého. Seděl nad svými pruty a trpělivě vyhlížel další úlovek.

„Přiznej se!“ udeřil na něj rybář.

Kuba nevěděl, k čemu by se měl přiznávat.

„Že ses spolčil s vodníkem? V noci ho tu na vrbě viděli. Proto nám ryby neberou, a tobě jo! Kde je? Však my si to s ním vyřídíme!“ spustil zhurta rybář, který včera dostal za vyučenou.

Kuba se podíval směrem pod vrbu. Ve vodě byl opravdový vodník. Potutelně se usmíval, přitom si dal prst před pus a zašeptal: „Pst!“

Kuba se usmál, pak se obrátil k pánům rybářům a prohlásil: „Copak vy nevíte, že vodníci jsou jenom v pohádkách? Tady žádný vodník není!“

Rybáři se na sebe zmateně dívali, ale k odchodu se neměli. Smetla je až vlna, která se z rybníku vyvalila. Zvláštní bylo, že Kuby se ani nedotkla.

Od té doby se rybáři u rybníka báli ukázat, a tak si tam Kuba v klidu rybařil sám. S vodníkem se spřátelil. Nosil mu všelijaké dobroty nebo mu při čekání na další úlovek předčítal Vodnické pohádky.

Píšťalka

Josífek dostal k dvanáctým narozeninám ten nejbáječnější dárek, jaký může kluk dostat.

„To je nůž. Opravdický nůž!“ radoval se, když si dárek rozbalil.

„Musíš být opatrný, abys neublížil sobě, ani nikomu jinému,“ zdůraznila maminka.

„Naučím tě s ním zacházet,“ nabídl se tatínek

Josífek nebyl proti. Spíš naopak, a tak se hned po obědě společně s tatínkem vydali do nedalekého lesa. Tam mu tatínek názorně ukázal, jak má nůž držet v sevřené pěsti, jak má větvičky odřezávat směrem od sebe a pořád dávat pozor na ostrou špičku a čepel nože.

Josífek byl nadšený. S nožem v ruce se cítil jako dospělý. Když měl tatínek jistotu, že už si Josífek neublíží, nechal ho s nožem o samotě. Všechno ostatní už se chlapec naučil sám. Třeba vyřezávat figurky zvířat. Každý den přišel domů s jinou figurkou. Maminka nešetřila obdivem a tatínek spokojeně pokyvoval hlavou. Koupit synovi nůž byl totiž jeho nápad.

Ostatní kluci vymýšleli lumpárny, kterých se Josífek nechtěl účastnit. Celé dlouhé dny trávil raději sám v lese, kde měl dost dřeva pro svou řezbářskou práci.

„To je hezký strom,“ vzdechl obdivně a hrnul se ke stromu, který byl v celém lese nejkrásnější. Měl košatou korunu, mohutný kmen a hladkou kůru. Byl to starý platan a hodně toho pamatoval. Když Josífek přišel blíž, cítil, že ze stromu vyzařuje zvláštní energie. Příjemná. Když přišel blíž, všechno pochopil. Byl to strom lásky. V jeho kmeni byla vyryta jména, srdíčka, šípy a další symboly lásky. Chvíli si ta jména prohlížel. Některá byla čerstvá, ale jiná už zarůstala lišejníkem. Přepadlo ho silné nutkání vyrýt své jméno vedle všech ostatních, ale

pak si řekl, že počká, až se do nějakého děvčete zamiluje. Místo toho dostal jiný nápad. Uřízl kousek větve a z ní vyřezal píšťalku. Nikdy předtím to ještě nezkoušel, a tak ho potěšilo, že se mu povedla hned napoprvé. A dokonce pískala tak krásně, jako kdyby zpívala zamilované písničky.

Josífek se těšil, až své dílo ukáže rodičům. Pospíchal domů, přitom si pohvizdoval na píšťalku a nedával pozor pod nohy. Najednou se pod ním země propadla a on spadl do obrovské špinavé díry. Když se trochu rozkoukal, došlo mu, co se stalo. Spadl rovnou do pekla. Nejdřív ho napadlo, co tomu řeknou maminka s tatínkem, když se nevrátí k večeři, ale pak jeho zrak upoutal obrovský kotel, ve kterém se vařila voda. Vzpomněl si na všechny pohádky o čertech, které mu rodiče doma předčítali, a dostal strach. Sáh po svém noži a pevně sevřel jeho rukojeť.

„Jestli si myslíš, že ti to pomůže, tak to se pleteš,“ posmíval se mu čert s dlouhými zahnutými rohy.

Josífkova ruka poklesla.

„Takovou čistou dušičku jsme tady v pekle ještě neměli,“ prohlásil Luciper a přitom začal Josífka obcházet kolem dokola.

„A co máš v té druhé ruce?“ zeptal se čert.

„Píšťalku,“ odpověděl Josífek.

Čerti píšťalku neznali, a tak se okolo vyděšeného chlapce shlukli skoro všichni rohatí chlupáci, kteří v tu chvíli v pekle byli.

Josífek jim chtěl předvést, jak se na píšťalku píská. Pořádně se nadechl a z plných plic zapískal.

Z píšťalky se linuly pronikavě krásné tóny. Na ty nebyli čerti zvyklí. Navíc byla píšťalka vyrobená ze stromu lásky, a to už se jim nelíbilo ani trochu. Po těle jim naskakovala husí kůže, zacpávali si uši a utíkali od píšťalky co nejdál.

Když to Josífek viděl, na nic nečekal. Dal se na útěk. Přitom ale nepřestával pískat na píšťalku. Když vylezl po žebříku zpátky na louku, ještě chvíli upaloval jako o závod. Pak se ale zastavil, aby se vydýchal. Běžet, a přitom pískat na píšťalku, to není nic jednoduchého.

Když přišel domů, rodiče se divili, proč je takový uřícený.